

villet udtale, og som jeg vil bede Udvalget, som bliver nedsat, om at tage under Overvejelse.

Trolle: Der synes jo efter de Udtalelser, der ere faldne fra den højtærede Minister og fra den Side, som repræsenterer Rystejerne, at kunne blive Enighed om et af de Spørgsmaal, som jeg anser for et af de vigtigere eller vigtigste i Loven, nemlig at Nalegaardretten og dens Begrænsning bliver nøje fastsat. Det er glædeligt, at man kan komme til at forhandle om det Punkt. Jeg skal dog imidlertid tillade mig at bemærke, at man vistnok ikke kan gaa saa vidt, som enkelte af de ærede Medlemmer have udtalt, nemlig til helt at frigive denne Ret. I saa Fald vil man vistnok styde forbi Maalet. Jeg tror saa, at Fiskerne selv ville komme op at slaas om den. Sagen maa vistnok ordnes paa den Maade, at man sognevis eller amtvis, efter at Rystejerne have sagt, hvad der er deres Duffe selv at disponere over, paa en eller anden Maade fordeler Bladsen og bortlejer den, og at den bliver lige som her i Sundet matrikuleret, saaledes at der betales en ringe Afgift blot for at have Midler til at haandhæve Ordenen under dette Fiskeri. Jeg skal kun tillade mig at antyde dette til Overvejelse for det eventuelle Udvalg.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, som den højtærede Indenrigsminister og det ærede Medlem fra Møen (Bojsen) kom ind paa under Fiskerilovens Behandling i Gaar, nemlig Konventionens, skal jeg tillade mig at sige et Par Ord. Jeg deler ganske de Duffter, som bleve udtalte om, at denne Sag maatte blive hurtig fremmet, men jeg ønsker tillige, at den maa blive grundig behandlet af det Udvalg, som vil blive nedsat for at tage den under Behandling. Men jeg vil dog tillade mig at bemærke, at jeg mener, at Svenskerne ere ivrigere efter at faa denne Konvention i Stand, end vi behøve at være, idet jeg fremdeles maa hævde, at jeg ikke anser det for at være en Nødvendighed at gaa over til den foreslaaede Fredning af Rødspættestanden i det aabne Rattegat. Jeg anser den for ønskelig, fordi det selvfølgelig er vigtigt, at Fiskene kunne faa Lov til at vokse sig saa store som muligt; men jeg anser den aldeles ikke for en Nødvendighed, for at vort Rattegatfiskeri, navnlig Rødspættestofferiet, kan bestaa. Jeg skal nærmere begrunde dette. Den Tabel, som den højtærede Indenrigsminister tillod sig at henviser til — det er Tabel III. d. i Fiskeristatistikken; jeg har bestæftiget mig en Del med den i de sidst foreløbne Aar — siger

netop det, jeg vilde have frem. Jeg tror nemlig paa en Periodicitet i Fiskeriet. Vi havde fra 1880 til 1886 inklusive 7 fede Aar. Da var Gennemsnittet for Nalborsbugten pr. Fiskedag pr. Rutter omtrent 68 Snefe. Saa kom de 7 magre Aar indtil 1893 inklusive, hvor Gennemsnitsudbyttet kun var omtrent det halve, nemlig 35 Snefe. Men derefter er det steget jævnt, og i Aar har det vist sig, at det er steget meget betydeligt. Jeg har jo været og er for Djebliffet endnu Chef for Fiskerinspektionen inden for Stagen og kommer derved i daglig Berøring med Fiskerne, og jeg ved, at de i Aar ikke blot paa et enkelt Sted, men saa godt som over hele Rattegat, have fisset usædvanlig meget, saa meget, at de sige, at de kunne ikke huske, at de i Mands Minde have fisset saa godt; de have fisset fuld Laft, det vil sige 100—150 Snefe paa en enkelt Dag, mens Gennemsnitsudbyttet i de nævnte 7 fede Aar, som sagt, kun var 68 Snefe. Jeg tror, at naar Statistikken om dette Aars Udbytte i Vinterens Løb kommer til at foreligge, vil det vise sig, at jeg har Ret i den Paastand, at der er en Opgang i Rødspættestofferiet, og jeg tror derfor, det er en overdreven Frygt, man har næret for, at der skulde være nær ved at blive Mangel paa Fisk. Jeg grunder denne Overbevisning paa min Erfaring ikke alene fra disse Farvande, men ogsaa fra langt større Farvande. Jeg har selv fisset under Island og set fra Aar til andet de største Variationer i Udbyttet; thi dette afhænger jo nemlig ikke blot af, hvor mange Fisk der er til Stede, men ogsaa af, om Vejrs- og Strømforskelde ere af den Bestaafsenhed, at man kan komme til at fiske, og man vil dog ikke paastaa, at man skal kunne fiske op i et saa aabent Farvand som under Island. Som sagt, jeg tror paa Perioder i Fiskeriet, og jeg tror overhovedet ikke paa, at man i aabne Farvande kan fiske op; Fiskenes Reproduktionsevne er saa stor, at den Andel, Menneftet kan have i deres Dødelæggelse, er meget ringe. Som det fremgaar af den Beretning, jeg har sendt til Indenrigsministeriet om Fiskeriet i Fjor, var Fremgangen i Rutterfiskeriet i 1894 paa Strækningen Stagen—Frederikshavn—Sæby 87,077 Snefe til en Værdi af 108,133 Kr. for Rødspætternes Vedkommende; dette Udbytte skyldes Farvandet baade inden for og uden for Stagen, hvor der paa Nalborsbugt og omkring Anholt er fanget langt vægtigere Fisk end i de nærmest foregaaende Aar. Jeg tror derfor, at, naar man vil søge at optage fornøvede Underhandlinger om en Konvention med Sverige om dette Punkt,